

ме, е забѣлѣжена съ весма много недѣлимы, а не ся срѣщне въ кое-да-е едно; то тоя случай, или така нарицаема-та особена *инстанція*, не унищожява общо-то правило, нѣ само прави чястно исключеніе, кое-то толкова повече ся допуца въ мысли-ты, зачто-то и въ естество-то си нма единъ родъ за отстѣпленіе отъ общы-ты законы. Нѣ такыва исключенія нетрѣбува да бждѣтъ много, понеже тын, като ослаблявать силѣ-тѣ на извода, кога сѣ много, можѣтъ съвършено да ѣж унищожяють. Бѣлѣжка, кога ся *прѣноси* отъ единъ прѣдмѣтъ на другъ чрѣзъ аналогіѣж, *првво*, трѣбува да ся утврѣждава на много бѣлѣжки, общы на тыя прѣдмѣты, и кон-то карать да ся допусти между тѣхъ *повече сходство*, отъ колко-то различія, и *вшоро*, трѣбува да ся приложи отъ единъ прѣдмѣтъ на другъ, на спротивъ сходство-то на тыя прѣдмѣты въ свойства *сжщественны*, а не *случайны*; понеже въ извода трѣбува да бжде прѣдставена такъва бѣлѣжка, коя-то, ако и да е чястна на спротивъ тыя бѣлѣжки, изъ кон-то ся извожда, нѣ въ приложенія при самы-ты прѣдмѣты, става обща тѣмъ и сжщественна, а сжщественно-то неможе да ся основава на случайно-то: друго-яче въ слѣдствіе ще излѣзе това, кое-то нѣма въ основаніе-то.

ОТДѢЛЕНІЕ ВТОРО.

Формы на мысли-ты, приведены въ едно цѣло.

§. 91.

Мысли-ты, приведены чрѣзъ показаны-ты способы камъ единство за цѣло, прѣдставляють или цѣло, съставено отъ свои чясти, или цѣло, направено чрѣзъ изводъ на едно общо изъ чястно, и чрѣзъ по-